

KALLENTOFT & LUTTEMAN

'DE NIEUWE SCANDINAVISCH E VERRASSING.'

– BN DE STEM

ZACK

X
ANDER

THRILLER

Ook verschenen van Mons Kallentoft bij Xander Uitgevers

Engelwater (2013)

Lichthemel (2014)

MONS KALLENTOFT
&
MARKUS LUTTEMAN

Zack

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Zack*
Oorspronkelijke uitgever: Bookmark Förlag
Vertaling: Neeltje Wiersma
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: © Axiom Photographic/Destinations/Corbis
Auteursfoto: Eva Lindblad
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties
Copyright © 2014 Mons Kallentoft & Markus Lutteman
Copyright © 2015 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 357 7 / NUR 305

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Wie zal de mensetende paarden halen?
Wie zal de Thracische koning Diomedes bedwingen?

Wie zal de onschuldigen redden?
Onze held, onze held, onze held.

PROLOOG

1999

De twaalfjarige jongen ligt op zijn rug in het ruige gras en ademt snel.

De augustusnacht is donker en warm.

De geur van ijzer en vers bloed vermengt zich met de geur van veldbloemen, en hij kijkt met grote klaarwakkere ogen naar de reusachtige hemel.

De hemel lijkt vol stralende punten. Ook in de sterrenbeelden zoals de Grote Beer, Cassiopeja en Orion verdringen grote aantallen andere kleine sterren elkaar. In een lange strook langs de hemel liggen de sterren zo dicht op elkaar dat ze een witte nevel vormen.

De melkweg.

Een leraar van de jongen vertelde een keer dat de zon maar een onbeduidende stip aan de rand van het melkwegstelsel was. En als de zon een onbeduidende stip was. Wat was de aarde dan? Een korreltje gruis, bijna te klein om gezien te kunnen worden.

Dat was moeilijk te bevatten. Het was alsof het niet uitmaakte wat je deed.

Nu de jongen daar zo in het veld ligt en omhoog staart in de onvoorstelbare eindeloosheid zou hij willen dat het zo was. Dat niets wat uitmaakte. Dat wat er vanavond is gebeurd gewoon zal verdwijnen in het reusachtige gekrioel van de dingen van het sterrenstelsel die geen enkele rol spelen.

De andere jongen ligt een paar meter verderop in het hoge gras. De jongen durft zijn hoofd die kant niet op te draaien en te kijken.

Hij hoest, voelt de pijn in zijn ribbenkast. Het vocht begint door zijn t-shirt heen te dringen, en hij wordt zich bewust van het hoge geluid van de krekels. Hij houdt niet van dat geluid. Het is alsof ze schreeuwen om hem te verraden: 'Hier is hij! We zien hem!'

De jongen weet dat hij hier niet langer kan blijven liggen. Hij moet verder. Maar hij is zo verschrikkelijk moe.

Hij voelt hoe zijn lichaam naar beneden de grond in wordt gedrukt, alsof de aarde accelereert. De sterren komen dichterbij. De witte strepen

van de melkweg worden duidelijker, net als die duivelsgezichten die zich schuilhouden in de donkere gaten tussen de sterrennevel.

Neem me maar mee. De ruimte in. De grote vergetelheid in.

DEEL I

*Over hoe de vergetenen worden vernietigd,
hoe de hongerige monden worden geopend,
en over hoe de nog levenden schreeuwen in de onderwereld.*

1

Stockholm 2014

De hitte heeft bezit genomen van het oude scheepswerfgebouw.

Gemorst bier plakt onder de schoenen op de krappe dansvloer en de luchtvochtigheid is zo hoog dat het zweet moeilijk aan het lichaam ontsnapt.

Er zijn geen ramen in de ruimte, niemand weet dat de ochtendzon al op de versleten bakstenen muren schijnt. Hier kent men geen sluitingstijd, geen laatste ronde. De organisator gaat door zolang hij het de moeite waard vindt – of tot de politie komt. Het is half juni, een gewone zondagavond, maar de nachtingelen van Stockholm slaan met hun vleugels zoals nooit tevoren.

De dj bouwt langzaam de intensiteit op, en de dreunen van de bas volgen elkaar steeds sneller op. Met gejuich wordt het op de dansvloer ontvangen, en de temperatuur in de oude montagehal stijgt nog verder.

Een jonge man bijna midden op de vloer heeft zijn trui uit gegooid. Hij danst met het zelfvertrouwen van iemand die lak heeft aan wat anderen vinden. Een paar lange blonde krullen plakken op zijn bezwete voorhoofd.

En wanneer hij ze van zijn voorhoofd strijkt wordt die beweging door verschillende vrouwen geregistreerd. Ze kijken naar zijn gezicht en naar zijn blote gladde, afgetrainde bovenlichaam. De aanblik bevalt ze.

Twee vrouwen zoeken herhaaldelijk oogcontact met hem. Ze zijn in de twintig, de een heeft steil blond haar in een pagekapsel, de ander donker lang haar. Beiden gekleed in strakke jurkjes die hoog op de bovenbenen eindigen.

Ze fluisteren met elkaar, beschrijven zijn uiterlijk met zijn volle lippen en rechte, krachtige neus als goddelijk. Als een held in een of ander oud meisjesboek of in een antiek Grieks drama. Hij werpt hen een paar snelle blikken toe. Meer niet. Hij wil alleen maar dansen nu. Zijn lichaam laten meevoeren op de energieke muziekloups en zijn hersenen en ziel bevrijden van gedachten en gevoelens.

Hij neemt een slok uit het bierflesje dat hij in zijn hand houdt, kijkt om

zich heen. Dan breekt er een grote glimlach op zijn gezicht door en beginnen zijn ogen te stralen. Hij doet een paar stappen naar voren, struikelt over een kabel maar hervindt zijn evenwicht en loopt in de richting van de donkerharige vrouw. Heel even lijkt ze na te denken over wat ze tegen hem zal zeggen, maar dan wordt ze opzij geduwd door een grote man in een zwart hemd die zich langs haar wringt. De twee mannen steken hun rechterhanden in de lucht en slaan hun handpalmen krachtig tegen elkaar. Ze omhelzen elkaar en de grote man zegt iets in het oor van de blonde man. Hij knikt terug en ze verwijderen zich van de volle dansvloer. Wurmen zich door de menigte.

De roestige pisgoot op het herentoilet stinkt naar urine, de tegelwanden zijn ondergekleierd met tags en volgeplakt met stickers met reclame voor underground clubs en obscure internetsites.

De deur achter hen gaat weer dicht en het geluid wordt dusdanig gedempt dat ze niet in elkaars oren hoeven te schreeuwen. De man met het ontblote bovenlijf pakt zijn vriend bij zijn enorme schouders en schudt hem licht door elkaar.

‘Verdomme, Abdula, leuk je te zien. Ik dacht dat je nooit zou opdrukken.’

‘Ach, ik moest nog wat zaakjes regelen.’

‘Op dit tijdstip?’

Zack kijkt op zijn horloge. 3.35 uur.

‘Dan ben je nog laat aan het werk.’

Abdula glimlacht.

‘Allemaal om nog wat lekkers voor mijn vriend te fiksen.’

Hij opent de deur van een van de drie wc’s en maakt een theatrale buiging.

‘Na u, monsieur Herry.’

Het wc-deksel zit onder de kleine inkepingen van scheermesjes en andere scherpe voorwerpen. Abdula strooit de inhoud uit een klein doorzichtig plastic zakje en hakt het met een zilverkleurige Visakaart fijn. Zack checkt vanuit een reflex de kaart terwijl de cocaïne verpulverd wordt.

KHAN, ABDULAH staat onder de zestien cijfers.

Hij weet dat zowel de voor- als de achternaam van zijn vriend eigenlijk anders gespeld moet worden, maar toen de familie Kahn in 1993 naar Zweden kwam heeft het belastingkantoor een fout gemaakt en de naam verkeerd ingevoerd. Jaren later heeft Abdula geprobeerd de fout hersteld te krijgen, wat ze ook wel wilden doen – tegen een betaling van een paar duizend kronen. Abdula koos ervoor dat zijn naam verkeerd gespeld bleef.

‘Zo. Tast toe,’ zegt hij en hij reikt Zack een dik roze rietje aan.

Zack kijkt zijn vriend verbaasd aan.

‘Wat is dat nou? Snuif je tegenwoordig coke via een McDonald’s-rietje?’

‘Deze is niet van de McDonald’s. Die zijn te lang en te dun. Deze komt van een nieuwe milkshakezaak op Mariatorget. Eigenlijk is-ie te lang, maar ik heb die van mij voor de helft ingekort. Nu is-ie perfect.’

‘Nou ja zeg, maar waarom in godsnaam een rietje? Een roze rietje nota bene? Wat is er met dat chromen buisje gebeurd dat je in zo’n mooi etuutje bewaarde?’ vraagt Zack met een licht sarcastische nadruk op het woord ‘mooi’.

‘Smerissen, je weet wel,’ zegt Abdula met een knipoog. ‘Als je zo’n buisje in je zak hebt dan beginnen ze gelijk moeilijk te doen, ook al heb je niets bij je.’

‘Ja, ja. Kom maar op dan,’ zegt Zack en hij pakt het rietje.

Hij buigt zich naar voren tot zijn neus het rietje raakt en snuift de coke naar binnen terwijl hij met het rietje de lijn volgt.

Ze blijven een tijdje op de vloer in het kleine hokje bij de toiletpot zitten en kijken elkaar alleen maar aan terwijl de cocaïne begint te werken.

De gedachten worden weer scherp. De blik helder. Alles is rustig. Alles is goed. De wereld messcherp aan de randen.

Zack kijkt in Abdula’s ogen. Hij heeft veel kennissen, maar slechts één echte vriend. Ze hebben samen veel meegemaakt. Jaren van gekte, moeilijkheden en voortdurende strijd. En van liefde zoals die tussen broers.

Ik zou een kogel voor je opvangen, denkt Zack.

De gedachte doet hem vanbinnen ineenkrimpen. Abdula ontmoet zijn blik en lijkt de gedachten van zijn vriend te hebben gelezen.

Terug op de dansvloer. De longen moeten hard werken om in deze plakkerige warmte zuurstof op te nemen. De grens tussen paniek en extase is aan het vervagen.

De monotone beat maakt Zack gek. Heerlijk gek. Het zweet loopt langs zijn borstkas en het vocht zorgt voor steeds meer krullen in zijn blonde haar. Twee meisjes dansen dicht tegen hem aan. De blonde en de donkerharige. Schouder aan schouder. Dijbeen tegen dijbeen. De muziek pompt. Opnieuw toiletbezoek. Vier personen stijf op elkaar in een wc-hokje. De Visakaart als een specht op het toiletdeksel. De meisjes giechelen. Snuiven de eerste lijntjes. De décolletés verbergen bijna niets als ze vooroverbuigen. Ze gooien hun hoofden naar achteren zodat hun haar wappert en brengen instinctief ieder een hand naar hun neusgaten. Komen overeind. Hun lichamen dicht op elkaar in de krappe ruimte. Lippen die elkaar ontmoeten. Tongen.

‘Gaf hij je een tongzoen?’

De drie Aziatische vrouwen giechelen verrukt op de versleten bank in de woonkamer van een flat in een van de nu in slechte staat verkerende flatgebouwen die in de jaren zeventig uit de grond zijn gestampt. De Mekongwhisky heeft zijn effect gehad. De sfeer is beduidend luchtiger geworden.

‘Wat een vraag! Dat zeg je niet,’ antwoordt de jonge vrouw die op haar knieën op een kussen aan de andere kant van de salontafel zit, maar haar verlegen glimlach verraadt haar.

‘Maar Mi Mi, je bent nog maar achttien,’ zegt de oudste vrouw in de kamer met gespeelde verontwaardiging en de twee andere vrouwen beginnen weer te giechelen.

‘Of was je misschien nog maar zeventien toen het gebeurde?’

‘Nee, ik was al jarig geweest. Het was in oktober, 16 oktober,’ zegt ze en ze blijft even hangen in de herinnering.

Vier theelichtjes dobberen in een schaal met water op de tafel en verspreiden een flakkerend schijnsel over het terracottakleurige behang. De kamer geurt licht naar koriander, chili, rijst en gedroogde vis van het avondeten.

De rijstwhisky op de tafel begint te slinken, evenals de inhoud van de tweeliterfles Coca-Cola, en de laatste zak chips is leeg.

De vrouwen zijn moe, hun lichamen zijn pijnlijk. Eigenlijk zouden ze moeten gaan slapen, maar het is heerlijk om zo laat nog op te zijn en te ontspannen. Ze praten bijna uitsluitend over het leven daar thuis, over de aanhoudende overstromingen die zo veel dorpen in hun oude geboortestreek bedreigen, over de kinderen die bij hun grootouders zijn achtergebleven.

Maar het doet pijn in hun hart om over de kinderen en de families te praten. Nooit voelen ze zich verder van huis dan op dat moment. Het is heerlijk om dat te onderbreken met de liefdesperikelen van een achttienjarig meisje.

De drieënveertigjarige Daw Mya leunt naar voren en vult haar glas. Een beetje Mekong op de bodem, vervolgens flink wat cola. Ze richt zich tot Mi Mi.

‘Ook nog wat voor onze tongzoenkoningin?’

Mi Mi bloost en de anderen giechelen weer luid. Ze herinnert zich de avond bij de rivier. Hoe hard, maar tegelijkertijd zacht Yan Naings lichaam was. Warm als de nacht om hen heen. Zijn lippen en tong nog warmer, net zo vochtig als de regen op de eerste dagen van de moesson.

Het gegiechel van de vrouwen verspreidt zich in de zomernacht door de kier van het woonkamerraam. Een eenzame man komt met vastberaden stappen beneden over het voetpad aanlopen. Hij kijkt snel omhoog naar het raam voordat hij een kortere weg neemt door de speeltuin in de richting van de portiekdeur.

Een kapotte schommel draait langzaam rond aan de enig overgebleven ketting. Op de rottende houten rand van de zandbak liggen groene glasscherven van een kapotte fles.

Het flatgebouw is groot en ongestuurd als een betonnen bunker. Een van de rij gelijksoortige gebouwen. Beige geverfde bakstenen gevels, donkergrijze balkons. Overal schotelantennes.

De lift is kapot, maar hij zou sowieso voor de trap hebben gekozen, ook al had hij wel gewerkt. Wil geen onnodig geluid maken. Ergens blaft een hond opgewonden.

Een vuilniszak voor een flatdeur op de tweede verdieping verspreidt een lucht van bedorven vis in het trappenhuis. Hij loopt nog een trap op en blijft staan voor een deur waarop met een zwarte spuitbus de woor-

den DOOD ALLE NEGERS staat geschreven. Iets anders is er niet te lezen. Geen nummers, geen namen, alleen maar de kleverige resten van een gesloopt naambordje op de klep van de brievenbus.

Hij duwt voorzichtig de deurkruk naar beneden, verwacht dat de deur op slot zit, maar hij glijdt open.

Vanuit de hal is de woonkamer niet helemaal te zien, maar door de deuropening rechts is het geroezemoes van de vrouwen duidelijk te horen. Hij ziet een flakkerend schijnsel op de muur, vervolgens een smal plankje met een Boeddha-beeldje en vier waxinelichtjes in lilagekleurde houders.

Mi Mi verstijft wanneer ze de vreemde man de kamer ziet binnenstappen met een pistool in zijn hand. Ze wil schreeuwen maar kan het niet, en wanneer ze begrijpt dat het te laat is, dat alles hier eindigt, duiken er korte herinneringsbeelden op in haar hoofd. Het gespetter en gelach als ze met haar nicht Myat Noe in de Gyaingrivier zwemt, de eerste reis naar de grote markt in Pa-An, de regenachtige eindexamendag, de rimpelige handen van haar oma in haar haar, Yan Naings handen over haar lichaam en zijn vriendelijke hongerige ogen, zijn blik die ze voor altijd wil vasthouden.

En dan het licht van de straatlantaarns dat door de kier in het vrachtwagenzeil voorbij flikkerde toen ze huilend afscheid had genomen van haar familie bij het kamp.

Van Yan Naing.

Het is zo krap en ongemakkelijk waar ze ligt op de laadvloer met alle vreemde mensen. Steeds sneller flikkert het licht voorbij.

Ten slotte wordt het flikkerende licht van de stroboscoop te veel. De lichtheid van de cocaïne is verdwenen en Zack voelt hoe alles te dichtbij komt, de lichamen, het zweet, de begeerte. Hij neemt snel afscheid van Abdula, zigzagt met soepele bewegingen door de dansende menigte en vliegt haast de massieve oude trappen af naar de grote plaatijzeren deur. Een bewaker met door steroïden opgepompte biceps doet de deur weer achter hem dicht, het geluidsvolume neemt eindelijk af tot een zwak gedreun en dan bevindt hij zich midden in een droomachtige zomerochtend.

Daglicht, zonneschijn, vogelgeketter.

Hij neemt een paar diepe ademteugen van de geurende heldere zom-
merlucht, wordt in verrukking gebracht door de schoonheid van de och-
tend en hoe de levende wereld ruikt. Dan begint hij in de richting van
het centrum te lopen. Een zoele bries vanaf het grote open water tussen
de eilanden waarop de stad is gebouwd streelt zijn gezicht en blote borst
en doet de haren op zijn armen rechtop staan, en hij realiseert zich dat
zijn trui nog over een reling daarbinnen hangt.

Hij aarzelt heel even. Zal hij hem ophalen, zich opnieuw een weg ba-
nen het kokende zweethok in?

Hij kijkt omhoog naar het enorme gebouw dat hij net heeft verlaten
en voelt zich klein. Groot, bestendig en industrieel hoekig verheft het
zich op een bijna griezelig opdringerige manier. Een overblijfsel uit een
voorbij tijd die weigert het op te geven. Die weigert in te zien dat er
op deze breedtegraad geen behoefte meer is aan productieruimtes voor
zware industrie.

De grote letters op de muur zijn bijna helemaal afgebladderd, maar de
contouren zijn nog vaag te zien.

HERALDUS

Zack vraagt zich af waarom het machtige industrieconcern het ge-
bouw heeft laten staan en het heeft laten vervallen. Als een gedenkte-
ken ter nagedachtenis aan een verdwenen tijdperk, misschien? Of een
monument ter nagedachtenis aan een mislukken dat niet vergeten mag
worden? Misschien was het alleen een teken van het met mythen om-
sponnen snelle aanpassingsvermogen van het concern: oké, hier valt
duidelijk geen geld meer te halen. We sluiten de locatie en richten onze
focus op de volgende goudmijn.

Bovenin trillen een paar ramen van het doffe zware geluid van de bas-
sen. Hij vraagt zich af of de leiding van het concern ervan op de hoogte
is dat de oude werf is veranderd in een zweterige illegale club.

Hij draait zich weer om en vervolgt zijn weg de stad in. Laat die trui
maar hangen.

Flarden damp stijgen op van het asfalt wanneer het door de ochtend-
zon wordt opgewarmd. Het water achter het riet is rimpelloos. Aan de
overkant van het open water verrijst het ene leuke optrekje na het ande-
re. Oude, reusachtige stenen huizen die aan een landgoed doen denken,
met enorme zuilen die het dak boven de ingang ondersteunen. Poene-

rige witte motorboten liggen aangemeerd aan de privésteigers.

Wat voor mensen wonen zo, denkt hij. Rocksterren? IJshockeyspelers die uit Canada weer naar huis zijn teruggekeerd?

Nee, vast en zeker mensen met macht. Vermogende families met een rijke geschiedenis die gekenmerkt wordt door vrekkingheid en hardvochtigheid die generaties terugvoert. Die misschien, net als de familie Wallenberg, vaak zakeneden met de nazi's.

Godverdomme.

Acht minuten later zit hij op de achterbank van een taxi en leunt vermoeid met zijn voorhoofd tegen het zijraam. Het geluid van de banden over het asfalt is slaapverwekkend.

Een paar politiewagens rijden hen tegemoet. Rijen fantasieloze flatgebouwen flitsen voorbij, net zo dicht op elkaar als de mensen op de dansvloer. Zoals de huizen waar hij zelf is opgegroeid. Plaatsen die gecreëerd zijn voor de grijze anonimiteit. Voor hen die niet goed genoeg zijn.

Zij die gewoon ergens gestald moeten worden.

Zij aan de schaduwkant.

Zoals hij en zijn vader.

Hij was nog maar zes jaar oud geweest toen hun spullen van Kungsholmen naar Bredäng werden verhuisd. Hij weet nog hoe zijn vader zijn best had gedaan om het spannend te laten klinken, dat hij had gezegd dat ze boven in een groot gebouw zouden wonen en daar konden zien zo ver hun oog reikte.

'Zelfs de sterren zullen dichterbij voelen,' had hij gezegd. 'En jij zult veel nieuwe vriendjes krijgen.'

Al op de tweede dag had Zack een stevige aframmeling gekregen buiten op de binnenplaats. Hij had gelogen en gezegd dat hij bij het voetballen de bal op zijn neus had gekregen. Daarna had hij gevraagd: 'Papa, waarom zijn we hierheen verhuisd?' ook al wist hij het antwoord al.

Omdat zijn moeder dood was.

Hij herinnert zich hoe zijn vader had geprobeerd het uit te leggen. Het over geld had gehad. Zack had toen niet alles begrepen, maar voldoende. Ze hadden nu veel minder geld en dan kon je niet meer in de stad wonen.

Alleen de rijken konden dat.

Het beton gaat weer over in groen, bos aan weerskanten van de weg,

tussen de bomen door een glimp van water. De 222 op, bijna onwerkelijk leeg op dit tijdstip. Kvarnholmen in, in een halve cirkel om het reusachtige complex huurflats van Henrikdalsringen heen dat boven op de rots staat.

De brug over naar Södermalm. Langs Stadsgårdskaj waar een paar veerboten die op Finland varen klaarliggen in afwachting van de volgende lading reizigers die van de schijnluxe willen genieten en van plan zijn hun partners die ze thuis hebben achtergelaten ontrouw te zijn. Slussen over naar Skepsbron in Gamla Stan. Overal glinsterend water. Het uitzicht op Skeppsholmen waar de huizen als een vreemde luchtspiegeling uit een voorbije tijd uit de rotsen opstijgen.

De taxi heeft de straten voor zich alleen en in een paar minuten zijn ze het centrum gepasseerd. Nu de chique wijken in, Östermalm. Zware stenen huizen, oud geld, macht die wordt overgeërfd. Zacks maag krimpt ineen, zoals altijd wanneer hij hier is.

De auto draait een doodlopend steegje in vlak bij Humlegården en blijft staan voor een deftig wit vier verdiepingen tellend huis met stenen muren en een zwart ijzeren hek. Zack reikt de chauffeur een paar gekreukte briefjes van honderd aan en stapt uit. Het zwarte ijzeren hek glijdt geruisloos open. Hij doet het achter zich dicht, volgt de tegels over het goed verzorgde gazon en trekt de zware eikenhouten deur open. Geen code waarmee de deur opengaat. Het blijft hem fascineren.

‘Dat is omdat het voornamelijk een diplomatenkantoor is,’ luidt steevast haar antwoord. ‘Het zou te lastig zijn.’

Maar toch, denkt hij. Wat een paradijs voor zwervers. Vooral ’s winters.

Soms heeft hij met de gedachte gespeeld om het gerucht te verspreiden, zodat de in maatpak gestoken aktetasdragers over slapende dronkaards heen moeten stappen of tussen braaksel en plassen urine moeten zigzaggen als ze ’s ochtends naar hun werk gaan. Dat zou wel eens goed voor hen zijn.

Hij duwt het hek van de oude Asea-lift opzij en neemt plaats op de groene leren zitting terwijl hij naar de bovenste verdieping wordt gebracht. Hier zijn slechts twee deuren. Een gaat naar de zolderruimte. Hij belt bij de andere aan.

De deur wordt geopend door een dertigjarige vrouw met slaapwarrig zwart haar, een stalen brilmontuur en een dunne ochtendjas van zwarte zijde.

Mera Leosson.

Haar scherpe neus tekent zich duidelijk af tegen de wit gestucte muren in de entree en ze houdt haar hoofd een beetje scheef wanneer ze met een zelfverzekerde blik zijn gezicht bekijkt.

Ze loopt naar hem toe en geeft hem een intense kus die ze afsluit door heel kort in zijn onderlip te bijten. Dan neemt ze zijn hand en leidt hem door de ruime witte hal waar kunstwerken van de Amerikanen Richard Aldrich, Justin Lieberman en Gerald Davis om de aandacht wedijveren. Zack houdt van Davis' volkomen gestoorde tableaux, een spiegel voor alle begeertes van de mens. En hij weet hoe trots Mera op de schilderijen is.

Ze lopen verder door de grote salon met zijn zorgvuldig gecomponeerde mengeling van zestiende-eeuwse meubels, Deens design en nog meer hedendaagse kunst aan de muren, en de slaapkamer met het in opdracht handgemaakte gigantische bed dat ongeveer net zo veel heeft gekost als wat Zack in een jaar verdient.

Mera legt haar bril neer, doet haar ochtendjas open en duwt hem achterover op het bed.

Het hoofd slaat met een klap tegen de vloer. De helft van Mi Mi's gezicht is weg en de vrouw naast haar kan niet meer schreeuwen omdat haar mond bedekt is met haar hersenen.

De man haalt opnieuw de trekker over. Door de geluiddemper klinkt het schot meer als een klap tegen een bokszak dan een knal, en hij voelt de terugslag in het pistool op het moment dat nog een vrouw achteroverslaat wanneer de kogel haar hoog in haar borst treft.

Twee vrouwen liggen op de vloer. Een derde is met haar benen in een merkwaaardige hoek half op de bank terechtgekomen.

Eentje nog maar.

De oude heks.

Weet ze wel hoe smerig ze is?

En hoe ze klinkt. Hoeren zouden niet zo'n toon moeten aanslaan. Ze zijn altijd zo, alle vrouwen, altijd tetteren en moeilijk doen, altijd hun

plaats willen opeisen, en af en toe moet je hen de ruimte geven, ook al doe je maar net alsof.

Maar niet hier.

Niet nu.

Hier moet de vuiligheid weg en moet het stil worden.

Ze blijft een hoop woorden uitschreeuwen die hij niet begrijpt, kijkt naar hem, vouwt haar handen en schudt ze voor hem als in een extatisch gebed.

Alsof dat zou helpen.

Ze ligt op haar rug en hij zoekt zich met zijn tong een weg over haar lichaam, met de vingers van beide handen, haar huid is heet en vochtig van het zweet.

Hij doet zijn ogen dicht. Gebruikt zijn overige zintuigen, voelt hoe de allerkleinste spieren in haar lichaam zich samentrekken, en hij geniet ervan dat hij haar zover krijgt, dat ze hem meeneemt naar deze plek, dit moment, het moment dat helemaal van hen is.

Hij draait haar op haar buik.

Kust haar in de nek.

Spreidt haar benen.

Dringt diep in de warmte die ze is.

Maar het is te voorzichtig voor haar.

Ze drukt zich naar achteren. Stoot zichzelf tegen hem aan. Harder.

Steeds harder.

Tot het pijn doet.

Maar Mera wil het zo. Wil dat het pijn doet voordat alles een gloeiend, vloeibaar grenzeloos nu wordt.

Ze schreeuwt het uit wanneer de eerste golf haar overspoelt. Zack steunt op zijn armen, de vingers gespreid op het zijden laken. Hij drukt haar naar beneden. Stoot hard, hij ook. Is er zelf bijna.

Hun lichamen slaan tegen elkaar aan.

Hij sluit zijn ogen.

Nee.

Niet weer. Hij wil deze beelden niet zien, niet nu.

Hij ziet haar blonde haar en haar zwart-witte gezicht op de foto zoals ze daar op de grond ligt. De gapende zwarte opening onder haar kin.

Het bloederige mes wordt door de lucht geslingerd, de laatste kogel fluit, kwijlende wolvenbekken jagen voort door de duisternis. Alles explodeert.

Daarna is alles voorbij.

Maar het is nooit voorbij. Er komt nooit een einde aan de duisternis. Het licht dat daar ooit was, in de blonde golvende lokken van zijn moeder, is er niet meer.

Hij ziet een glimlachende vrouw die met heldere ogen naar hem opkijkt.

Hij gaat naast haar liggen. Hijgt.

Ze slaat een van haar lange benen om hem heen en fluistert in zijn oor: 'Zack Herry, Zack Herry, Zack Herry.'